

[Elisabeth Bruun Olesen]

ikke; de siger, der har været om ligebehandlingsloven nu, er stort set blevet tabt. Men en 35 timers arbejdsuge, en 7 timers arbejdsdag, vil da helt håndgribeligt her og nu betyde en gevinst, nemlig at vi får 5 timer mere om ugen til familie og aktiviteter. Det er ikke noget med illusioner; hvis vi får det, er det en håndgribelig ting.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg må sige til fru Lilli Gyldenkilde, at hun afslørede stor konservatisme, når hun stadig ønsker, at alle tilsyneladende skal arbejde præcis lige meget. Fru Lilli Gyldenkilde prøvede på at bortforklare, at et flertal i den danske befolkning ønsker øgede muligheder for deltidsarbejde. Det gælder både mænd og kvinder. Men vi vil naturligvis ikke tvinge nogen til deltid. Opgaven er at skabe de ydre rammer, så alle, der ønsker deltid, får mulighed for at få det. Derfor har vi bl.a. brug for en skattereform og en række andre initiativer, som giver denne mulighed, men på forhånd at arbejde imod, at alle får mulighed for deltid, synes jeg er en virkelig konservativ holdning.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg synes snarere, hr. Kofod-Svendsen, at det er udtryk for en konservativ holdning, at man kan blive ved i tale efter tale at stå og udmale, hvor yndigt det alt sammen er. Jeg kommer fra arbejderklassen, jeg er gammel fabriksarbejder, jeg ved noget om, at der er nogle mennesker, som ikke kan klare sig, hvis man ikke får lavet nogle løsninger i fællesskab, og det er det, arbejderbevægelsen altid har stået for at man har gjort. Jeg indrømmer blankt, at det betyder, at der af og til kommer nogle i klemme, men det er som regel aldrig stivere grænser, end at de kan løses op, hvis der er behov for det.

I øvrigt skal man ikke på nogen måde argumentere over for mig, som om jeg går ind for, at man skal forbyde deltidsarbejde. Det gør jeg ikke. Men jeg advarer imod at tro på, at det er løsningen, for det mener jeg ikke det er. Jeg mener, at de lavest lønnede i dette land, som i øvrigt også er dem, der i øjeblikket må bære den største arbejdsløshedsbyrde – det er nemlig dem, der er i Kvindeligt Arbejderforbund, og dem, der er specialarbej-

dere – ikke kan bruge nogen løsning, der hedder deltidsarbejde, for så kan de ikke betale deres regninger. Derfor er det et overklassesynspunkt at tro på, at man kan klare noget som helst med deltidsarbejde, og jeg kommer ikke fra overklassen.

Jes Lunde (SF):

Det har for mig været meget overraskende ved denne debat, hvordan de borgerlige partier kan fastholde det synspunkt, at det er muligt at løse de meget store beskæftigelsesmæssige problemer, vi har, uden en markant arbejdstidsnedsættelse.

Det kan være meget svært at spå om, hvordan konjunkturudviklingen bliver, og det kan være meget svært at spå om den teknologiske udvikling, men vi kan prøve at gøre os nogle betragtninger over nogle forskellige alternativer.

Der ser jo ikke ud til at være politisk tilslutning til nogen udvidelse af den offentlige sektor, og budgetdepartementet regner derfor med, at den højst vokser med ca. 25.000 frem til 1990.

Hvis en sådan forudsætning holder, vil det være den private sektor, der skal øge beskæftigelsen meget betydeligt, dels til de 300.000 arbejdsløse, vi har nu, dels til den nytilgang til arbejdsmarkedet, man må regne med.

Da det gik bedst i 1960'erne, blev der faktisk skabt forholdsvis få nye arbejdspladser i den private sektor; den øgede produktion blev klaret i kraft af øget produktivitet. Hvis vi regner på de tal, der var for udviklingen i antallet af arbejdspladser i den private sektor i 1960'erne, får vi følgende: selv hvis udviklingen fra nu af og frem til 1990 bliver præget af den mest ekstreme højkonjunktur, altså hvis vi får en udvikling, der svarer til perioden fra 1958 til 1965, vil vi i 1990 stå med 260.000 arbejdsløse. Det er altså under forudsætning af, at det går så godt, som jeg overhovedet har fantasi til at forestille mig det kunne gøre. Skønnet er sikkert for højt – situationen er en anden nu: der er begrænsede ressourcer osv. – men hvis det gik bedst tænkeligt, ville der altså blive 260.000 arbejdsløse.

Hvis man i stedet fik en beskæftigelsesudvikling, der svarer til den, man havde i hele den lange højkonjunktur fra 1958 til 1973, ville der være 370.000 arbejdsløse i 1990, og